

องค์การทางทะเลระหว่างประเทศกับการเดินเรือขนส่งสินค้าพาณิชย์ของไทย International Maritime Organization and Merchant Marine of Thailand

บทความวิชาการ

ว่าที่ ร้อยเอก สารัตน์ เกื่อนสุวรรณ

ภาควิชาวิทยาการเดินเรือและโลจิสติกส์ทางทะเล

คณะพาณิชย์นาวินานาชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail: sarat.t@ku.th

บทคัดย่อ

องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในการกำหนดมาตรฐานและแนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการขนส่งทางทะเล การเดินเรือ การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลและการอำนวยความสะดวกการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศ โดยประเทศไทยในฐานะเป็นประเทศสมาชิกขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ จึงมีสิทธิและหน้าที่ตามข้อผูกพันและพันธสัญญาต่ออนุสัญญาระหว่างประเทศที่ได้เข้าเป็นภาคี ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการเดินเรือและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลเป็นมาตรฐานเดียวกันตามที่องค์การได้ให้การรับรอง

คำสำคัญ : องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ, ขนส่ง, พาณิชยนาวี

Abstract

International Maritime Organization is intended as a forum for cooperation between member states in the standards and practices for the safety of marine transport, navigation and protection of the marine environment and the facilitation of international maritime transport. In Thailand, as a member country of the International Maritime Organization. The rights and obligations of obligations and commitments to the international conventions that have become a party. That is to standardize the safety of navigation and the marine environment protection to the same standard as the organization has approved.

Keywords: International Maritime Organization, Transport, Maritime

บทนำ

องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (International Maritime Organization: IMO) เป็นทบวงการชำนัญพิเศษของสหประชาชาติและจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๘ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการสร้างความร่วมมือ

ระหว่างประเทศสมาชิกในการกำหนดมาตรฐานและแนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล รวมทั้งเพื่อเป็นกลไกสำคัญสำหรับการสร้างความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศสมาชิก ปัจจุบันองค์การทางทะเลระหว่างประเทศมีสมาชิกทั้งหมด ๑๗๑ ประเทศสมาชิกและ ๓ ประเทศสมาชิกสมทบโดยมีสำนักงานใหญ่ IMO ตั้งอยู่ ณ กรุงลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักร โดยประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๓ โดยประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การ IMO เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๖ และในฐานะที่ไทยเป็นประเทศสมาชิกจึงมีสิทธิและข้อผูกพันต่าง ๆ ต่อองค์การ ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีแล้วจำนวน ๑๓ อนุสัญญา และอยู่ระหว่างการดำเนินการเข้าเป็นภาคีอีก จำนวน ๒ อนุสัญญา

เนื้อหา

เป็นการศึกษารวบรวมข้อมูลขอบเขตการทำงาน บริหารงานขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศโดยมี คณะอนุกรรมการจำนวน ๗ ชุด เพื่อสนับสนุนการทำงานของ คณะกรรมการความปลอดภัยทางทะเล (Maritime Safety Committee) และคณะกรรมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล (The Marine Environment Protection Committee) ซึ่งนับว่าเป็นกลไกที่สำคัญกลไกหนึ่งในการดำเนินงานขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ โดยมีประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกได้เข้าเป็นคณะกรรมการ ทำงานงานด้านต่าง ๆ ขององค์การ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการเดินเรือการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล และการอำนวยความสะดวกทางการค้าทางทะเลระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นรวมทั้งทำให้มีความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศสมาชิกกับองค์การ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาเพิ่มศักยภาพ การขนส่งและโลจิสติกส์ทางทะเลให้เป็นไปตามมาตรฐาน

ตามท้องที่การทางทะเลระหว่างประเทศได้กำหนดไว้และให้การรับรอง

แนวทางการดำเนินการ

ศึกษาข้อมูลการบริหารงานตามโครงสร้างของ องค์การทางทะเลระหว่างประเทศที่มีข้อผูกพันและสิทธิต่อ ประเทศสมาชิก โดยข้อผูกพันหรืออนุสัญญาขององค์การ ทางทะเลระหว่างประเทศนั้น จะใช้เป็นแนวทางสำหรับการ ดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือขนส่งสินค้าทางทะเล ระหว่างประเทศของประเทศสมาชิกให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

แหล่งข้อมูลที่ใช้

การสืบค้น รวบรวม ค้นคว้าและวิเคราะห์จากข้อมูล ของหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือ ขนส่งสินค้าพาณิชย์นาวีทั้งในประเทศและต่างประเทศ

สรุปการบริหารงานตามโครงสร้างขององค์การทางทะเล ระหว่างประเทศ

องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (International Maritime Organization: IMO) มีวัตถุประสงค์จัดตั้งขึ้นใช้เป็นเวทีในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในการกำหนดมาตรฐานและแนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล รวมทั้งยังเป็นกลไกที่สำคัญสำหรับการสร้างความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศสมาชิก โดยมีสำนักงานใหญ่ IMO ตั้งอยู่ ณ กรุงลอนดอนประเทศสหราชอาณาจักรโดยสามารถสรุปสาระสำคัญสำหรับการแบ่งโครงสร้างองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ได้ออกเป็นทั้งหมด ๔ ด้าน ดังนี้

๑. ด้านสมัชชา (Assembly) จะประกอบไปด้วย ประเทศสมาชิกทั้งหมดขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ซึ่งในปัจจุบันมีประเทศสมาชิกและสมาชิกสมทบขององค์การ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน ๑๗๔ ประเทศ

โดยสามารถแบ่งออกเป็น ๑๗๑ ประเทศสมาชิก และ ๓ ประเทศสมาชิกสมทบ

๒. ด้านคณะมนตรี (Council) จะมีวาระ ๒ ปี โดยได้รับการเลือกตั้งจากสมัชชาให้เข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารงานการกำกับดูแลรวมทั้งการติดตามในการทำงานขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศซึ่งจะประกอบไปด้วย

๒.๑ การประสานงานกิจกรรมภายในองค์การ

๒.๒ การพิจารณาร่างกำหนดการทำงานและการประมาณการงบประมาณขององค์การที่ใช้ในการดำเนินงานเพื่อส่งนำเสนอต่อสมัชชาพิจารณา

๒.๓ การรับรายงานและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการต่าง ๆ และภาคส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งไปยังสมัชชาและประเทศสมาชิกพิจารณา

๒.๔ การแต่งตั้งเลขาธิการตามวาระการดำรงตำแหน่งในองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้การพิจารณาอนุมัติจากสมัชชา

๒.๕ การเข้าสู่ข้อตกลงหรือข้อตกลงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ขององค์การกับองค์การอื่น ๆ ที่ได้รับการอนุมัติจากสมัชชา

ทั้งนี้คณะมนตรีชุดดังกล่าว จะไม่ทำหน้าที่รวมไปถึงการให้คำแนะนำหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางทะเลและการป้องกันมลพิษ ที่ส่งวนยกเว้นไว้ตามอนุสัญญาที่มีพันธะผูกพันต่อการจัดตั้งองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ

๓. ด้านคณะกรรมการความปลอดภัยทางทะเล (Maritime Safety Committee: MSC) จะประกอบไปด้วยประเทศสมาชิกทุกประเทศ โดยคณะกรรมการความปลอดภัยทางทะเลจะรับผิดชอบพิจารณาที่มีความเกี่ยวข้องอุปกรณ์เครื่องช่วยสำหรับการเดินเรือ การต่ออุปกรณ์ในโครงสร้างเรือ คนประจำเรือ กฎกติกาสำหรับการป้องกันเรือโดนกันการจัดการสินค้าอันตรายที่ขนส่งทางทะเล ข้อกำหนดและระเบียบวิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดความปลอดภัย

ทางทะเล ข้อมูลอุทกศาสตร์สำหรับการเดินเรือ การบันทึกการเดินเรือ การสืบสวนในอุบัติเหตุทางทะเล การกักกันและการช่วยเหลืออื่น ๆ ที่มีผลกระทบโดยตรงต่อความปลอดภัยทางทะเล รวมทั้งยังมีความรับผิดชอบในการพิจารณา และปฏิบัติตามคำแนะนำ และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยที่เป็นไปได้ สำหรับสมัชชาให้ความเห็นชอบเพื่อนำไปใช้

๔. ด้านคณะกรรมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล (The Marine Environment Protection Committee: MEPC) จะประกอบไปด้วยประเทศสมาชิกทั้งหมดเพื่อพิจารณาขอบเขตขององค์การที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมมลพิษจากเรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาให้การยอมรับและการแก้ไขเพิ่มเติมในอนุสัญญาและกฎระเบียบอื่น ๆ รวมทั้งมาตรการเพื่อคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล

๕. ด้านคณะอนุกรรมการต่าง ๆ (Sub-Committees) เป็นคณะอนุกรรมการสำหรับสนับสนุนและช่วยเหลือการทำงานของคณะกรรมการความปลอดภัยทางทะเล (Maritime Safety Committee: MSC) และคณะกรรมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล (The Marine Environment Protection Committee: MEPC) ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบสำหรับคณะอนุกรรมการในแต่ละชุดออกเป็นอีก ๗ ชุด คณะทำงาน ได้แก่

๕.๑ คณะอนุกรรมการด้านบุคลากร, การฝึกอบรมและการเข้ายามประจำเรือ (Human Element, Training and Watchkeeping: HTW)

๕.๒ คณะอนุกรรมการดำเนินงานเกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ของ IMO (Implementation of IMO Instruments: III)

๕.๓ คณะอนุกรรมการเดินเรือ, การสื่อสารและการค้นหาและกู้ภัย (Navigation, Communications and

Search and Rescue: NCSR)

๕.๔ คณะอนุกรรมการป้องกันมลพิษและการ
ตอบสนอง (Pollution Prevention and Response: PPR)

๕.๕ คณะอนุกรรมการออกแบบเรือและการ
ก่อสร้าง (Ship Design and Construction: SDC)

๕.๖ คณะอนุกรรมการระบบเรือและอุปกรณ์
(Ship Systems and Equipment: SSE)

๕.๗ คณะอนุกรรมการการขนส่งของสินค้าและ
ตู้คอนเทนเนอร์ (Carriage of Cargoes and Containers:
CCC)

๖. ด้านคณะกรรมการกฎหมาย (Legal Committee) เป็นคณะกรรมการที่มีอำนาจความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะจัดการกับเรื่องทางกฎหมายใด ๆ ภายในขอบเขตขององค์การ คณะกรรมการประกอบด้วยประเทศสมาชิกทั้งหมดของ IMO ได้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เป็นองค์การ สำหรับจัดการปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่เกิดขึ้นในผลพวงของภัยพิบัติของเรือเทอร์รี่แคนยอน (Torrey Canyon) ที่ได้อัปปางเรือจมลงสู่ก้นทะเลโดยคณะกรรมการกฎหมายชุดดังกล่าวจะมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการใด ๆ ภายในขอบเขตที่ได้รับมอบหมายหรือภายใต้ตราสารระหว่างประเทศใด ๆ ที่ได้รับการยอมรับจากองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ

๗. ด้านคณะกรรมการความร่วมมือทางวิชาการ (Technical Cooperation Committee) เป็นคณะกรรมการที่ให้ความร่วมมือทางวิชาการ สำหรับการพิจารณาเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตขององค์การที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของโครงการความร่วมมือทางเทคนิค ที่องค์การทำหน้าที่เป็นหน่วยงานการดำเนินการหรือการประสานงานและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมขององค์กรในเขตความร่วมมือทางวิชาการ ซึ่งคณะกรรมการความร่วมมือทางวิชาการนี้ จะประกอบด้วยประเทศสมาชิกทั้งหมดของ IMO ที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๙ เป็นองค์การ

โดยมีคณะมนตรีเป็นส่วนหนึ่งขององค์การ ซึ่งมีผลบังคับในปี ค.ศ. ๑๙๘๔ ตามวิธีการแก้ไขอนุสัญญา IMO ในเวลาต่อมา

๘. ด้านคณะกรรมการอำนวยความสะดวก (Facilitation Committee) เป็นคณะกรรมการการอำนวยความสะดวกจัดตั้งเป็นส่วนหนึ่งของคณะมนตรีองค์การทางทะเลระหว่างประเทศในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. ๑๙๗๒ และกลายเป็นคณะกรรมการอย่างเป็นทางการในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ซึ่งเป็นผลมาจากการแก้ไขอนุสัญญา IMO ที่ประกอบไปด้วย ประเทศสมาชิกขององค์การและเกี่ยวข้องกับการทำงานของ IMO ในการกำจัดพิธีการที่ไม่จำเป็นและความล่าช้าในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศโดยการใช้ทุกแง่มุมของอนุสัญญาว่าด้วยการอำนวยความสะดวกการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศ ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ และเรื่องใด ๆ ภายในขอบเขตขององค์การที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่เวลาผ่านมาการทำงานของคณะกรรมการได้มีความสอดคล้องกับความต้องการของคณะมนตรีขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ เพื่อให้มีความมั่นใจว่ามีความสมดุลที่มีความเหมาะสมระหว่างการรักษาความปลอดภัยทางทะเลและการอำนวยความสะดวกการค้าทางทะเลระหว่างประเทศ

๙. ด้านสำนักงานเลขาธิการองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (Secretariat) โดยสำนักเลขาธิการของ IMO จะประกอบไปด้วยเลขาธิการและบุคลากรจากประเทศต่าง ๆ จำนวน ๓๐๐ คนที่ได้ประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่ขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ณ กรุงลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักร โดยเลขาธิการขององค์การในปัจจุบัน คือ นาย Kitack Lim จากสาธารณรัฐเกาหลีที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งโดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๑๖ โดยมีวาระในการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี

สาระสำคัญในสถานะประเทศไทยเป็นประเทศสมาชิกขององค์การทะเลระหว่างประเทศ

ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การ IMO เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๖ และในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศสมาชิกขององค์การจึงมีสิทธิและข้อผูกพันต่าง ๆ ต่อองค์การ เช่น การชำระเงินอุดหนุนประจำปี การสนับสนุนงานของ IMO โดยสมัครใจความร่วมมือทางวิชาการตามมติสมัชชา IMO หรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ขององค์การ เช่น การจัดงานวันทางทะเลโลก เป็นต้น โดยประเทศสมาชิกต้องเข้าร่วมการประชุมสมัชชา เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ รวมทั้งการได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการเพื่อพัฒนามาตรฐานการขนส่งทางทะเลจากองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศสมาชิกขององค์การได้เข้าเป็นภาคีต่ออนุสัญญาและพิธีสารของ IMO ฉบับต่าง ๆ ขององค์การที่มีมากกว่า ๕๐ ฉบับ แล้วนั้นจำนวน ๑๓ อนุสัญญา ได้แก่

๑. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๔๘ (International Maritime Organization 1948)

๒. ข้อแก้ไข ค.ศ. ๑๙๙๑ ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (Amendment 1991 to International Maritime Organization Convention)

๓. ข้อแก้ไข ค.ศ. ๑๙๙๓ ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (Amendments 1993 to International Maritime Organization Convention)

๔. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎข้อบังคับระหว่างประเทศเพื่อป้องกันเรือโดนกันในทะเล ค.ศ. ๑๙๗๒ (Convention on the International Regulations for Preventing Collisions at Sea, 1972, COLREG 1972)

๕. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล ค.ศ. ๑๙๗๔ (International Convention for the Safety of Life at Sea, 1974: SOLAS 1974)

๖. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการเดินเรือระหว่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๖๕ (Convention on Facilitation of International Maritime Traffic, 1965: FAL 1965)

๗. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยแนวน้ำบรรทุก ค.ศ. ๑๙๖๖ (International Convention on Load Lines, 1966: LL 1966)

๘. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การดาวเทียมทางทะเลระหว่างประเทศ (Convention on International Maritime Satellite Organization, 1976:INMARSAT 1976)

๙. ความตกลงด้านการปฏิบัติการเกี่ยวกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การดาวเทียมทางทะเลระหว่างประเทศ (International Maritime Satellite Organization Operating Agreement, 1976:INMARSAT OA 1976)

๑๐. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการวัดขนาดตันเรือ ค.ศ. ๑๙๖๙ (International Convention on Tonnage Measurement of Ships, 1969:TONNAGE 1969)

๑๑. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานการฝึกอบรม การออกประกาศนียบัตร และการเข้ายามของคนประจำเรือ ค.ศ. ๑๙๗๘ ตามที่แก้ไข ค.ศ. ๑๙๙๕ (International Convention on Standards of Training, Certification and Watchkeeping for Seafarers, 1978, as amended:STCW 78/95)

๑๒. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการเตรียมการ การปฏิบัติการ และ ความร่วมมือในการป้องกัน และ

ขจัดมลพิษน้ำมัน ค.ศ.๑๙๙๐ (International Convention on Oil Pollution Preparedness, Response and Co-operation, 1990:OPRC 1990)

๑๓. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจากเรือ ค.ศ. ๑๙๗๓ และพิธีสาร ค.ศ.๑๙๗๘ (International Convention for the Prevention of Pollution from Ships, 1973, as modified by the Protocol 1978, as amended: MARPOL 73/78) Annex I และ II

และอยู่ระหว่างการดำเนินการเข้าเป็นภาคีอีกจำนวน ๒ อนุสัญญา ได้แก่

๑. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความรับผิดชอบทางแพ่งสำหรับความเสียหายอันเกิดจากมลพิษของน้ำมัน ค.ศ. ๑๙๖๙ (International Convention on Civil Liability for Oil Pollution Damage: CLC 1969)

๒. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดตั้งกองทุนระหว่างประเทศเพื่อชดเชยความเสียหาย อันเนื่องมาจากมลพิษของน้ำมัน ค.ศ. ๑๙๗๑ (International Convention on the Establishment of an International Fund for Compensation for Oil Pollution Damage: FUND 1971)

การเดินเรือขนส่งสินค้าทางทะเลของไทยกับองค์การทะเลระหว่างประเทศ

ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๘ จนถึงปัจจุบัน นับได้ว่าองค์การทางทะเลระหว่างประเทศเป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบการขนส่งทางทะเลให้มีความปลอดภัย และเป็นองค์การที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศในด้านการอำนวยความสะดวกการขนส่งและโลจิสติกส์ทางทะเลให้มีศักยภาพมากขึ้นทั้งนี้เพราะองค์การได้มีการกำหนดรูปแบบในการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศได้นำไป

เป็นแนวทางไปพัฒนาระบบการขนส่งของตนเองตลอดจนทางองค์การทางทะเลระหว่างประเทศก็ได้มีกลไกในการกำกับติดตามผลการดำเนินงานในแต่ละประเทศสมาชิกให้ปฏิบัติตามข้อผูกพันหรือพันธสัญญาต่ออนุสัญญาที่แต่ละประเทศสมาชิกได้เข้าเป็นภาคีและมีผลบังคับใช้ซึ่งจะส่งผลดีต่อภาพรวมของการขนส่งสินค้าทางทะเลระหว่างประเทศสำหรับการลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินหรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางทะเล ที่มีสาเหตุมาจากเหตุการณ์อุบัติเหตุทางทะเลต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ซึ่งล้วนมีปัจจัยหลักมาจากข้อบกพร่องผิดพลาดจากการดำเนินงานจึงเป็นที่มาในการจัดตั้งองค์การทางทะเลระหว่างประเทศเพื่อเป็นองค์การระหว่างประเทศในการทำหน้าที่บริหารและกำกับการทำงานที่เกี่ยวข้องให้ได้มาตรฐานตามที่องค์การได้ให้การรับรองในด้านการเดินเรือให้มีความปลอดภัย การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลไม่ให้เกิดมลภาวะทางทะเลขึ้นอีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมก่อให้เกิดการอำนวยความสะดวกการค้าขายทางทะเลระหว่างประเทศให้มีความสูงขึ้นและประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศสมาชิกขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ จึงทำให้ประเทศไทยมีสิทธิและหน้าที่ตลอดจนข้อผูกพันต่าง ๆ ตามพันธสัญญาในอนุสัญญาระหว่างประเทศที่ทางองค์การได้ให้การรับรองไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประเทศสมาชิกเกิดมาตรฐานด้านความปลอดภัยในการเดินเรือและสิ่งแวดล้อมทางทะเลให้เป็นมาตรฐานเดียวกันตามที่องค์การได้ให้การรับรองและองค์การยังมีกลไกกำกับติดตามเพื่อให้ประเทศสมาชิกทั้งหมดขององค์การนำไปใช้ปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกันซึ่งเป็นไปตามข้อผูกพันและพันธสัญญาตามอนุสัญญาขององค์การที่ได้กำหนดไว้

บทสรุป

ปัจจุบันทางองค์การทางทะเลระหว่างประเทศได้มีการแก้ไขปรับปรุงอนุสัญญาให้มีความทันสมัยเพื่อให้เท่าทัน

ต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลาหลายนับยกตัวอย่างเช่นอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานการฝึกอบรม การออกประกาศนียบัตร และการเข้ายามของคนประจำเรือ ค.ศ. ๑๙๗๘ ตามที่แก้ไข ค.ศ. ๑๙๙๕ ซึ่งทางองค์การได้มีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาในส่วนของมาตรฐานการฝึกอบรมเพิ่มเติมเป็นฉบับในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ทั้งนี้หากประเทศสมาชิกไม่ดำเนินการปรับปรุงมาตรฐานการฝึกอบรมให้เป็นไปตามฉบับล่าสุดก็จะสร้างความเสียหายและก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อประเทศสมาชิกรับนั้นได้ โดยทางองค์การทางทะเลระหว่างประเทศจะไม่ให้การรับรองสำหรับการออกประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความสามารถของผู้ทำการในเรือของประเทศสมาชิกรับนั้น ๆ และทำให้ผู้ทำการในเรือของประเทศสมาชิกรับที่ไม่ได้รับการรับรองจากองค์การจะไม่สามารถเดินเรือขนส่งสินค้าไปยังเมืองท่าปลายทางของประเทศสมาชิกรับในองค์การได้ เป็นต้น ซึ่งจะส่งผลเสียต่อระบบการขนส่งและเศรษฐกิจระหว่างประเทศของประเทศสมาชิกรับได้รับความเสียหายได้ ทั้งนี้หากประเทศสมาชิกรับโดยเฉพาะประเทศไทยได้ปฏิบัติและดำเนินการตามอนุสัญญาที่ได้แก้ไขปรับปรุงล่าสุดก็จะส่งผลดีต่อระหว่างประเทศสมาชิกรับในองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ ในการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานด้านความปลอดภัยในการเดินเรือขนส่งสินค้าพาณิชย์นาวิให้เป็นรูปแบบมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก

ข้อเสนอแนะ

ประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศสมาชิกรับขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ โดยประเทศสมาชิกรับจะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานภายในของแต่ละประเทศสมาชิกรับ เพื่อเป็นไปตามข้อผูกพันและพันธะตามอนุสัญญาขององค์การโดยเร็วและให้ทันต่อระยะเวลาที่อนุสัญญาที่ได้แก้ไขปรับปรุงใหม่บังคับใช้ ในปัจจุบันพบว่ายังเกิดความล่าช้าสำหรับการดำเนินการในส่วนนี้ ทั้งนี้อาจ

จะมีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบไม่เพียงพอหรือเจ้าหน้าที่รับผิดชอบที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญได้มีการโยกย้ายเปลี่ยนตำแหน่งใหม่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน ถึงอย่างไรก็ตามเพื่อไม่ให้ประเทศไทยต้องเสียโอกาสในการพัฒนาการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศและผลประโยชน์ของชาติทางทะเล ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศได้ดังนั้นประเทศไทยในฐานะประเทศสมาชิกรับจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามข้อผูกพันและพันธะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้ทันตามระยะเวลาที่ประเทศสมาชิกรับในองค์การได้ให้การรับรองประกาศบังคับใช้ ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดศักยภาพและประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้านการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศให้มีความปลอดภัยเป็นรูปแบบมาตรฐานเดียวกันภายในระหว่างประเทศสมาชิกรับขององค์การ

บรรณานุกรม

- กลุ่มงานองค์การระหว่างประเทศและสหประชาชาติสำนักความร่วมมือระหว่างประเทศ. (๒๕๕๓). องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙, จาก <http://www.dg-net.org/upload/attach/imo.pdf>
- สารัตน์ เกื่อนสุวรรณ. (๒๕๕๙). มาตรฐานคนประจำเรือขนส่งสินค้าทางทะเลของไทยกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานการฝึกอบรม การออกประกาศนียบัตรและการเข้ายามสำหรับคนประจำเรือ. *สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ*, ๗(๑), ๔๖-๕๒.
- สารัตน์ เกื่อนสุวรรณ และ ญัฐพัชร อัครกิตติทัศน์. (๒๕๕๙). ผลประโยชน์ของชาติทางทะเลกับความมั่นคงของประเทศ. *วารสารสถาบันวิชาการป้องกันประเทศ*, ๗(๒), ๓๐-๓๖.
- International Maritime Organization. (2016). Brief History of IMO. Retrieved November 30, 2016, from <http://www.imo.org/en/About/HistoryOfIMO/Pages/Default.aspx>
- International Maritime Organization. (2016). Convention. Retrieved November 30, 2016, from <http://www.imo.org/en/About/Conventions/Pages/Home.aspx>
- International Maritime Organization. (2016). Structure of IMO. Retrieved November 30, 2016, from <http://www.imo.org/en/About/Pages/Structure.aspx>
- Ship Standard Bureau. (2016). Conventions. Retrieved November 30, 2016, from <http://shipstandard.circlecamp.com/index.php?page=faq>